

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

23-10-52

KUIFJE

43

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

KOM George ! Straks vertrekt de trein nog zonder je !

Mrs. Harcourt Prentice heeft goed aan te dringen, de kleine George blijft op de kaai van het station van Dover drentelen om nog een laatste maal het strand te zien, waar hij een prettige vacantie doorgebracht heeft.

— Reizigers voor Londen, instappen ! roept een spoorwegambtenaar. Nu trekt Mrs. Harcourt haar zoontje mee de trein in, die enkele minuten later vertrekt. Ze zet zich knusjes in een hoekje van de coupé, waar zé de enige reizigers zijn, en leest met spanning haar roman verder. George ligt door het venster en kijkt vol heimwee naar de badstad die kleiner wordt.

(VERVOLG BLZ. 2.)

DE EXPRESS VAN LONDEN

DE EXPRESS VAN LONDEN

(VERVOLG VAN BLZ. 1.)

CHARING CROSS ! roept een stationchef.

Mrs. Harcourt schiet op als uit een droom.

— Wat ? Zijn we reeds in Charing Cross ?

Ze zoekt George om hem te zeggen hoe dicht ze reeds bij huis zijn, maar ze ziet hem niet meer.

— O, hij zal in de gang aan 't spelen zijn, denkt Mrs Harcourt.

Maar in de gang treft ze hem evenmin aan. Angstig gaat ze in de andere coupés kijken. Ze wordt ongerust :

— Excuseer, mijnheer, heeft u soms geen jongetje van acht jaar gezien ?

— Neen, mevrouw.

— Heeft u soms mijn zoontje niet gezien, juffrouw ?

— Neen, mevrouw.

Niemand heeft George gezien... Ten einde raad trekt de arme moeder aan het alarmsein. De trein stopt. De treinwachter komt kijken en hoort het verslag van de verdwijning van de kleine George Harcourt Prentice. Men zet de eerste opsporingen in. De praatjes gaan reeds hun gang : « Weet je het al ? Men heeft een jongetje ontvoerd ! Zijn moeder is doodsbenauwd ! Stel je eens in haar plaats !... »

★

DERTIEN UUR later controleert een spoorwegarbeider de sporen in een tunnel niet ver van Dover. Plots hoort hij een zacht kreunen. Hij loopt naar de plaats van waar het geweeklaag schijnt te komen, heft zijn lantaarn op, en ontdekt naast de sporen een jongetje.

— Maar wat doe jij hier ? roept de man.

Het kind kan niet meer antwoorden. Het doet nog een poging om te antwoorden en op te staan... Maar het gaat niet. Eindelijk kan hij alleen zeggen :

— O, wat heb ik daar pijn !

En de jongen toont zijn been.

Zachtjes neemt de werkman de gekwetste op en draagt hem naar het dichtstbijgelegen station.

In het bureau van de stationchef wordt het geval opgeklaard.

— Ik wou nog een laatste maal de kust zien, verklaart George. Ik heb een deur geopend. De trein reed in volle vaart, en ik ben er uit gevallen... Ik kon niet meer opstaan, en dan ben ik verder gekropen tot ik niet meer kon...

— Heb je dan heel de nacht naast die sporen gelegen in de tunnel ? vraagt de stationchef. En al die sneltreinen vlogen langs je heen ? Je hebt zeker schrik gehad ?

— O ja, mijnheer !...

George Harcourt Prentice heeft niet alleen veel schrik uitgestaan, maar ook veel pijn, want hij heeft een gebroken been. Zijn moeder wordt verwittigd, en eindelijk vindt ze haar kind terug in een hospitaalbed.

— Jongen, jongen, toch ! Het is al wat ze kan zeggen. En na een poosje dan : Wat heb je me angst doen uitstaan ! Maar ik ben nu toch blij dat ik je weergevonden heb.

— Moeder, zegt George, je mag nu niet boos zijn, want ik heb reeds zoveel pijn en schrik gehad. Ik ben al genoeg gestraft.

— Maar waarom heb je de coupé verlaten, George ?

— Och, moeder, ik wou nog een laatste maal de zee zien...

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Joris De Leu, Kortrijk. — Dat is een goed idee, Joris ! Ik zal je een reeks proefnummers sturen, om je pogingen te steunen. Ik hoop dat je veel succes mag boeken ! Beste dank !

Jan van Renterghem, Deinze. — Professor Piccard heeft nieuwe plannen. Hij zal kortelings in de Middelandse Zee duiken, ergens in de buurt van Napels, en indien zijn proefnemingen slagen, hoopt hij nog grotere diepten te bereiken in de Atlantische Oceaan. De dagbladen zullen daar zeker nog meer bijzonderheden over brengen.

Jozef van Leerne, Lier. — Je zou me eens een foto van je zeepkist moeten sturen en vertellen wat je al nodig had om je wagen te bouwen. Hoeveel hebben al de onderdelen die je hebt moeten kopen je gekost ? Beste groeten.

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
KUIFJE-Holland — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsp. : fl. 4 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

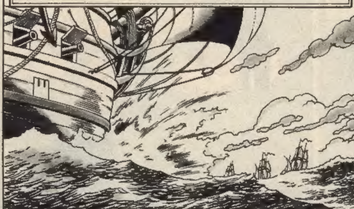
Admiraal Piet Hein heeft de Spaanse Zilvervloot in het oog gekregen en zet de achtervolging in. Ook de Spaanse admiraal heeft de Hollanders gemerkt en houdt krijgsraad...

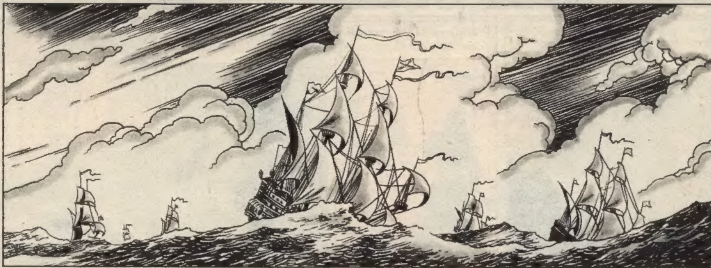

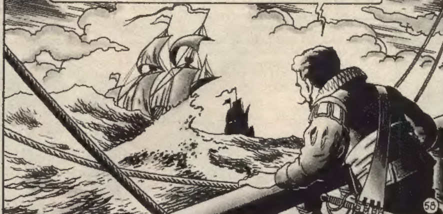

ONDERTUSSEN VALT DE AVOND. DE ZON IS REEDS EEN TIJDJE ACHTER DE HORIZON VERDWENEN EN NOG STEEDS BLIJFT DE ZEEWIND WAAIEN. DE BAAI VAN MATAURAS KOMT ECHTER IN HET GEZICHT...

PLOTSELING GAAT DE BOEG VAN HET ADMIRAAL-SCHIP DE HOOGTE IN. EEN SCHOK GAAT DOOR HET VAARTUIG...

(Wordt voortgezet.)

De Chinees met de rode mantel

De zoon van de rijke Raveschot werd ontvoerd. Rik en Rita hadden de kidnapper opgemerkt op het ogenblik dat deze het huis van de fabrikant verliet. Ze willen hem terugvinden, want Raveschot loofde een premie van 500.000 francs uit...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

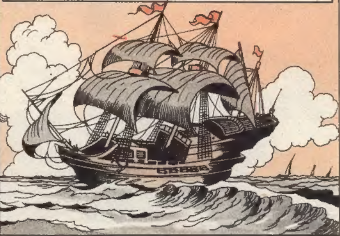
Tijl Uilenspiegel

Het geuzengaljoen, zwaar beschadigd door Spaanse artillerie, vergaat in een storm. De overlevenden nemen plaats op een vlot.

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

Onder het zuiderkruis

De familie Mahuzier komt over de Evenaar !

ONZE reis loopt weldra ten einde en om ze mooi te besluiten, hebben we ons kamp opgeslagen te Roeindi, in het midden van het Albert Park. Het Albert Park is een Aards Paradijs, waar de dieren het recht hebben te doen wat hun bevalt en de mens hen niet mag storen ! Ja, hier zijn de rollen omgekeerd en je kunt je wel voorstellen, dat men er allerlei interessante ervaringen kan opdoen...

We hadden geen gebruik gemaakt van de vriendelijke hutten, die aan de gasten voorbehouden zijn, doch onze tenten opgeslagen tussen de wilde citroenbomen, op de scheidingslijn tussen het grondgebied van de mensen en het territorium van de Meesters, de dieren.

De directie was zo vriendelijk geweest ons de toelating te geven hier te kamperen, wat anders verboden is. Men had ons ook gezegd, niet te schrikken wanneer we nachtelijk bezoek ontvingen...

Het begon reeds de eerste nacht. Het was niet het gebrul van de leeuwen in de verte of het doffe geblaat van de nijlpaarden, maar een ander gerucht, vlak bij ons, dat ons deed opschrikken.

Philippe, Louis en Jacqueline, die in de wagens sliepen, waagden een oogje en in de maneschijn zagen ze een prachtige olifant, die de takken van de citroenbomen brak om de sappige vruchten te eten... Daarna kwamen enkele buffels hun onwelriekende visitekaartjes vlak bij onze « concessie » neerleggen... Zouden ze de enkele bomen die ons beschermen omvergooien ? Neen, de vreedzame reuzen van de broesse snoven eens, trompetten en blaatten tevreden en stapten dan kalm naar hun weilanden terug. Ze lieten ons voor de rest van de nacht met rust.

De volgende dag was het kamp nogmaals

De slang moest haar vermetelheid duur bekopen.

in alarmtoestand. Op de middag, tussen twee opnamen, deed ik een dutje. Plotseling deed een schreeuw van Philippe me opschrikken... « Papa, beweeg niet ! Een slang, vlak bij je hoofd ! »

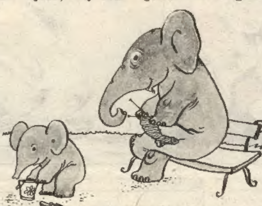
Ik had nauwelijks één oog geopend of de oudsten hadden de slang reeds met een wandelstok de ruggegraat gebroken.

De slang was 1.37 m. lang en haar twee kleine hoektanden zouden me beslist geen deugd gedaan hebben !

Het Albert Park strekt zich over meer dan 300 Km. uit en de drie voornaamste attracties zijn de buffels, de olifanten en de nijlpaarden. Er leven wel een 10.000 buffels en nijlpaarden en duizenden olifanten en dikwijls konden we hun leven van nabij gadeslaan. Eens zagen we een eenzaat kalmpjes drinken en zijn lichaam met water besproeien... Even later zagen we een tweede bij zijn dagelijks toilet. Hij gebruikte geen water, doch fijn stof om zich te bespuiten en vond dat hoogst plezierig. We zagen een hele familie, de jongen links en rechts van de moeder en het gezinshoofd in de verte, die de malste loten van een boom oppeuzelde. 's Avonds zagen we hoe de grote olifant zijn slurf om die van zijn gezellin sloeg en heel de familie een nachtverblijf ging opzoeken. De volgende dag vier enorme olifanten, die langs de oever van de rivier wandelden. Men zou gezegd hebben vier mammoets uit het voorhistorisch tijdperk. Ik ben er zo dicht mogelijk bijgegaan om hen te kunnen filmen. De wachter, die de bezoekers steeds begeleid, mag deze laatsten eigenlijk niet uit hun wagens laten stappen, doch voor één keer... Daarbij, ik ken die reusachtige dieren. Wanneer ze onrustig met hun grote oren klappen, en de slurf in je richting hebben, moet je niet aandringen... Ditmaal schenen de vier reuzen echter te zeggen : « Mijnheer, je bent geen vijand, wij ook niet... » Ik kon zo dicht naderen dat ik hen ten voeten uit in de lens kreeg !

Aan de nijlpaarden beleefden we veel pret. Hun geliefkoosde verblijfplaats is de rivier Roetshoeroe, doch men kan hen ook vele kilometers vandaar in de moerassen aantreffen en men vindt ze zelf in de savane, waar ze grazen als een doodgewone koe.

In hun badplaatsen ziet men ze met tientallen, bijeen gedruimd als sardinen in een doosje, in de modder zinken en er uit te voorschijn komen. Ze zijn dan vreselijk in hun nopjes...

De olifanten voelen zich thuis in het Albert Park...

Andere nijlpaarden verkiezen het stromend water waarin ze zich laten afdrijven. Je ziet dan alleen hun snuit en twee ogen boven steken. wanneer ze onraad vermoeden blijven ze gedurende minuten helemaal onder water. Heel de dag blijven ze zo in het water, zelfs om hun natuurlijke behoeften te voldoen. Op dit ogenblik slaan de nijlpaarden verwoed met hun staart, zodat alles in een oogwenk verdwijnt zoals in een modern W. C. De negers vertellen waarom de nijlpaarden zulks doen, luister :

Lang, lang geleden leefden krokodillen en nijlpaarden steeds op voet van oorlog en dat kwam omdat ze hetzelfde voedsel nodig hadden : vlees, vis en groen... Neen, dat kon zo niet blijven duren en op zekere dag sloten ze vrede met volgende voorwaarden : de nijlpaarden zouden geen vlees of geen vis meer eten, en de krokodillen zouden nooit meer aan land gaan om daar het groen voor de neus van de nijlpaarden weg te vreten. Zo werden de nijlpaarden vegetariërs. Om te bewijzen dat hij de aangegane verbintenissen strict naleeft, veegt het nijlpaard zijn uitwerpselen met de staart naar alle richtingen om te tonen dat ze geen graten bevatten !

De buffels stelden me teleur. Ze mogen niet gejaagd worden en die machtige dieren zijn zo vreedzaam geworden als een Friese of Normandische koe. Ze staan langs de weg en kijken naar de bezoekers net zoals onze koeien in de wei naar de voorbijrijdende treinen staren...

We zagen er honderden. Op een gegeven ogenblik liepen ze over de weg, zodat onze karavaan in twee gesneden werd. Ze waren helemaal niet boos, integendeel ! Enkele naderden uit pure nieuwsgierigheid, om ons beter te kunnen zien...

Er leven nog vele andere dieren in dit Aards Paradijs, maar men krijgt ze niet allemaal in het vizier. We hadden het geluk een zeskoppige leeuwenfamilie te zien. Die leeuwen brulden toch wel van woede ? Neen, hoor ! Ze bleven beleefd staan zodat wij een kiekje van hen konden maken; ze kennen de bezoekers van het park reeds !

Een goeie raad, beste Kuifjesvrienden, spaar het geld dat jullie uitgeven voor de cinema, waar jullie een film te zien krijgen vol trucs en op een vreselijke wijze in mekaar geflanst, spaar het geld dat jullie krijgen om naar een dierentuin te gaan, waar jullie de dieren in hun gevangenis zien en geef geen geld uit aan een cirkus, waar die arme dieren gedwongen zijn omnozele kunststukjes te vertonen, en maak de reis : Brussel-Albert Park. Neem het vliegtuig en kom hier acht dagen om te zien hoe de dieren in werkelijkheid zijn en hoe ze leven.

De pessimisten zullen misschien antwoorden, dat ze zestig jaar zullen zijn, alvorens die reis te kunnen ondernemen, maar de optimisten zullen mijn raad volgen. Ik ben er zeker van dat ze geen zestig jaar zullen moeten sparen om dit Aards Paradijs te bezoeken...

EINDE.

OP DEZE BLADZIJDE
verschijnt weldra
ons nieuw vervolgherhaal :

TEXAS SLIM

dat zich afspeelt in het
MILIEU VAN DE MODERNE COW-BOY'S IN DE FAR WEST.

De nijlpaarden in hun slijkbad.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Het schip gooit het anker. Nu moeten we ons plan uitvoeren !

Vooruit maar!

Open de patrijspoorten, neem deze drie planken weg, en nu glippen we door de opening...

We leggen de planken weer keurig op hun plaats...

We ledigen een van deze kisten en verbergen ons er in.

Dat is gereedschap...

Verdraaid ! Geweren en munitie !

Drommels nog toe !

We gooien dat speeltuig overboord !

Heb jij die doffe plof gehoord ?

Neen !

Ziezo, met een beetje geluk zijn we weldra vrij !

Op de brug...

Laat nog drie sloepen neer !

Kapitein ! Kapitein !

De jongens zijn in zee gesprongen !

Fijn ! Nu moeten wij er ons niet meer om bekommeren !

Prachtige lading. De baas zal tevreden zijn.

Een tijd later...

43-7

(Wordt voortgezet.)

De laatste schermutseling

MARIE-JEANNE huiverde en luisterde gespannen. Ze was er zeker van, dat ze in het kreupelhout iets had horen bewegen. Ze liet zich achter een struik vallen, en keek naar de rand van het bosje, vanwaar het verdacht gerucht kwam. In de Herfst van het jaar 1793 was het in de Vendée alles behalve veilig. De inwoners van Bretagne en Poitou hadden de wapens opgenomen om de beledigingen hun God en hun koning aangedaan te wreken. Iedere dag hadden er bloedige schermutselingen plaats.

Marie-Jeanne luisterde. Haar hart klopte luid, doch ze was niet bang. Ze was nog een kind, dus zou niemand haar kwaad doen. Iedereen in de streek wist echter dat zij de dochter was van Pléverne, een eenvoudige boer, maar 'n trouwe luitenant van generaal de Charette, aanvoerder van de rebellen. Daar hoorde ze weer een geluid. Het was een langgerekt steunen. Het meisje sprong vlug overeind, want ze wist nu dat het een gewonde moest zijn die daar lag te kermen. Haar scherpe ogen hadden de man, die op de grond lag, spoedig gevonden. Hij droeg de uniform van een soldaat van de Republiek. Het was een « Blauwe », dus een tegenstander van haar vader. Ze bleef staan en aarzelde. De soldaat had haar echter gezien, en wou z'n arm opsteken, dan kreunde hij opnieuw en bleef roerloos liggen. Marie-Jeanne ging stil naderbij...

Een ogenblik lang bekeken ze elkaar. In de ogen van de gewonde schitterde eerst hoop, dan onrust.

— Ben je gewond ? vroeg het meisje zacht.

— Ja, antwoordde de soldaat met zwakke stem. Sedert gisteravond... Een hinderlaag op de weg van Mâchecoul. Ha, die verwenste rebellen !

Hij zweeg plotseling, want hij had gemerkt dat er een schaduw over het gezicht van het meisje gleed. Hij had zich dus niet vergist, dat meisje was de dochter van een opstandeling.

— Je zult me aan hen uitleveren ? vroeg hij bitter.

Marie-Jeanne keek nog steeds naar de soldaat. Hij was jong. Nog haast een kind ondanks zijn getaande huid en de diepe rimpels, die de pijn in zijn voorhoofd gegroefd had.

— Heb je veel pijn ? vroeg Marie-Jeanne.

— Nogal. Ik werd in het been getroffen. De wonde zelf is misschien niet zo ernstig, maar ik heb veel bloed verloren.

Met angstige blikken speurde hij plotseling de omgeving af en vroeg smekend :

— Verberg me, kleintje. Als ze me vinden is het met mij gedaan.

Dat was inderdaad zo. Marie-Jeanne wist het. Het was een wrede oorlog en gevangenen werden er niet gemaakt. De rebellen hadden geen kampen, geen kazernen en geen uitgeruste bataljons. Ze vochten tegen de goed georganiseerde troepen van de Republiek, die niet minder wreed waren. De rebellen die niet ter plaatse werden neergeschoten, sleepte men naar het schavot.

— Lever me niet uit ! Lever me niet uit ! Ik heb een zus van jouw leeftijd. Een zus waarvan ik houd en die op m'n terugkeer wacht. In haar naam vraag ik je...

Marie-Jeanne lei haar vinger op de lippen.

— Sst. Spreek niet zo luid. Ik zal je redden als ik kan. Kun je nog gaan ?

— Misschien, indien je me overeind helpt.

— Kom met me mee.

Ze nam zijn arm en alhoewel maar twaalf jaar, was ze stevig en kloek gebouwd en kon ze de gewonde overeind trekken.

— Waar breng je me heen ?

— In een oude, verlaten schuur. Indien je daar blijft is er weinig kans dat men je ontdekt. Zodra je beter bent, ga je verder.

— Waarvan zal ik leven ?

— Ik zal je eten brengen. Je bent toch gewond.

Langzaam stapten ze door het kreupelhout en de smalle binnenwegen. Konijnen vluchtten voor hun voeten weg en de merels floten hun liedje.

Marie-Jeanne had een paar bussels stro in de schuur gesleept en iedere morgen, vóór dag en dauw, opende ze de krakende poort en sleepte een zak binnen gevuld met mals groen voor haar konijntjes. Onder het groen had ze echter brood, fruit en een groot stuk spek verborgen.

— Heb je nog pijn ?

— Veel minder. Heb nog een beetje geduld. Lang zal ik je niet meer tot last dienen.

De soldaat, die zich natuurlijk verveelde, trachtte naar de komst van het meisje om even te kunnen praten. Graag had hij meer over haar geweten. Hij vertelde over zijn kinderjaren, die nog niet ver achter de rug lagen, en zijn jongere zus, die met een tante in de omgeving van Parijs woonde. Op zekere morgen zei hij ook, dat hij Jean Merlin heette.

— Ik heet Marie-Jeanne, antwoordde het meisje eenvoudig.

De wonde genas stilaan en Jean kwam weer op krachten. Op een avond kwam de kleine Bretoense naar de schuur gelopen en zei opgewonden :

— Jean, je moet dadelijk vertrekken. Over enkele minuten komt er een detachement Republikeinen aan het kruispunt van het Croix-Jérôme. Je vrienden kunnen je daar oppikken.

Er viel een stilte. De soldaat raapte zijn spullen haastig bij elkaar en voelde zich diep ontroerd.

— Je bent zo stil, Marie-Jeanne. Waarom zeg je niets ?

Ze schudde het hoofd.

— Ik denk er aan, dat jij de wapens weer zult opnemen om de mijnen neer te schieten.

— De oorlog, mompelde hij treurig.

— Je bent nu niet meer gewond. Ik zou je niet mogen laten gaan... het is net of ik verraad pleeg...

— Men pleegt nooit verraad wanneer men een ongelukkige helpt, Marie-Jeanne. Ik kan geen mooie woorden aan mekaar rijgen om je te danken. Ik beloof je, dat ik nooit zal nalaten je vrienden te helpen, indien ik daartoe gelegenheid heb. Wat je vader betreft... maar ik ken niet eens z'n naam.

— Noël Pléverne.

— Pléverne ? De leider van de bende ? De vriend van generaal de Charette ?

— Ja.

— Ik ben slechts een eenvoudig soldaat, maar in de strijd speelt het toeval een grote rol. Indien ik ooit voor je vader iets doen kan, zal ik het niet nalaten. Dat zweer ik je.

Ze gaven elkaar zwijgend de hand.

— Kom nu, zei het meisje.

★

25 Maart 1796. De strijd werd nog steeds voortgezet, doch met de overwinningen was het uit. Generaal de Charette was nog slechts een opgejaagde vluchteling, die verraden, ingesloten, gewond, nog steeds wist te ontsnappen en de strijd met een handvol getrouwen hardnekkig voortzette. Bij deze getrouwen was ook de vader van Marie-Jeanne.

Op 'n avond kwam hij plotseling weer in het kleine huis, waar Marie-Jeanne hem sedert dagen, wakend en biddend, verwachtte. Noël Pléverne zag er bleek, ontdaan en schuw uit, maar in zijn ogen schitterde toch nog hoop.

— Alles is nog niet verloren, kind. De chef zal deze avond te Belleville zijn en ik ga er met een bende heen om hem te helpen.

— Met hoevelen zijn jullie ?

— Een tweehonderdtal. De Eénarm heeft alles georganiseerd. Deze avond komen we bijeen aan het Croix-Jérôme, vandaar trekken we samen verder.

Pléverne zette zijn plan uiteen. Met het handvol trouwe, moedige aanhangers zouden ze de omsingeling doorbreken, een kleine post overvallen en de kust bereiken. Daar zou de generaal manschappen, geld en munitie krijgen en ze zouden de strijd tegen de Republikeinen opnieuw kunnen opnemen.

— Zijn laatste woord heeft de Charette nog niet gesproken, voegde Pléverne er hoopvol aan toe.

Marie-Jeanne luisterde al niet meer. Ze zag het Croix-Jérôme en de gestalte van Jean Merlin die hinkend in de nacht verdween. Misschien had ze toch ongelijk gehad hem die avond te laten gaan...

— Geef me vlug eten en drinken.

— Ja, vader.

Pléverne was spoedig klaar. Marie-Jeanne weerhield hem nog een ogenblik :

— Wees voorzichtig, vader. Ik betrouw die Eénarm niet.

— Zwijg. Kinderen mogen zich daarmee niet bemoeien !

Maar z'n barse stem werd zachter toen hij zei :

— Vaarwel, m'n kleine Marie-Jeanne. Ik weet niet wanneer we elkaar zullen terugzien. Wees braaf en eerlijk en bid voor ons.

Marie-Jeanne wou haar vader nog weerhouden, maar reeds had de duisternis hem opgeslokt en ging hij waar het lot hem riep.

★

Twee uur later werd er opnieuw aan de deur geklopt. Marie-Jeanne rilde, want ze kende die klop niet. Het moest een vreemdeling zijn...

— Wie is daar ?

— Doe open, vlug !

— Wie is daar ?

— Jean Merlin, fluisterde een stem.

Marie-Jeanne schoof de grendel weg en herkende de soldaat. Zou hij weer gewond zijn ? Hij hinkte zo erg. Neen, het was alleen de vermoeidheid. Hij had zo snel gelopen, dat hij buiten adem op een bank viel. Hij keek enkele ogenblikken zwijgend naar het meisje, en zei dan ernstig :

— Ik kom m'n schuld inlossen, Marie-Jeanne.

— Welke schuld ?

— M'n schuld van erkentelijkheid. Noël Pléverne mag deze avond niet naar het rendez-vous gaan. Het is een val. Eén van je vrienden pleegde verraad.

Ze richtte zich op en werd doodsbleek.

De Eénarm ?

— Dat weet ik niet. Ik weet slechts dat mijn bataljon rond het Kruis ligt en al wie er naartoe gaat zit in de zak...

— Dus... de versterking die voor generaal de Charette moest komen...

— Deze namiddag werd de Charette aangehouden.

— Onze generaal...

Er welden tranen in haar ogen en als beschaamd boog Jean Merlin het hoofd.

— Dank je, Jean.

Ze waren beiden eenvoudige mensen. Hun tong was niet in staat hun diepste gevoelens uit te drukken en er was bovendien geen tijd voor. Marie-Jeanne moest de rebellen verwittigen...

— Ik ga, zei ze.

Ze drukten elkaar nogmaals de hand. Dan liep het meisje vlug in de richting van het Kruis. Het was vier kilometer ver. Zou ze nog op tijd komen ? Ze vermeed de steenweg en liep door de struiken en de hei om er vlugger te zijn. Het had geregend en de grond was glibberig. Ze gleed soms uit en viel. Ze stond weer op en liep verder. Langzamerhand geraakte ze buiten adem en haar benen weigerden dienst. Plotseling hoorde ze het geklik van een wapen, en dan een gedempte stem :

— Wie daar ?

Marie-Jeanne liet zich op de grond vallen; gleed als een paling door de struiken, terwijl ze achter haar nog steeds stemmen hoorde. Het waren de Republikeinen die hun stellingen betrokken.

Honderd meter verder doken er opnieuw schaduwen op. De maan kwam even tussen twee wolken piepen en tot haar ontzetting zag Marie-Jeanne dat het nogmaals « Blauwen » waren. Ze werd wanhopig. Ze waren reeds vlak bij het Kruis. Onmogelijk nog verder te gaan ! Ze bleef heel stil liggen en tuurde aandachtig de omgeving af. Neen, ze was niet meer zo ver van haar bestemming dan ze wel dacht. Links liep de weg naar omhoog en rechts, op ongeveer vijftig meter afstand, stond het Kruis. Daar moesten haar vrienden zijn. Plotseling sprong ze overeind en riep met luidde doch bevende stem :

— Blijf daar niet staan, vrienden ! De « Blauwen » zijn hier ! Jullie werden verraden ! Blijf daar niet staan ! Ik ben het, Marie-Jeanne Pléverne !

Een schot ging af en een kogel suisde over haar hoofd. Ze sprong op zij, kroop op een kleine heuvel en herhaalde haar waarschuwing nog eens :

— Ga weg ! Ga weg ! Jullie werden verraden !

Kogels suisden rond haar en ze moest vluchten om aan de soldaten, die haar achtervolgden te ontsnappen. Haar waarschuwing werd echter gehoord. Achter haar hoorde ze roepen, vloeken en hier en daar werd er ook gevochten. Het duurde echter niet lang, want de Republikeinen wisten bij ondervinding, dat het onbegonnen werk was de rebellen 's nachts in eigen streek, vol struiken, bossen en moerassen, na te zetten. Het appel werd geblazen. Hun plan was mislukt...

Marie-Jeanne zag uit het struikgewas een grote, vierkante gestalte oprijzen die ze dadelijk herkende :

— Vader ! Vader ! Ik was zo bang voor je...

— Wat is er eigenlijk gebeurd ? Vertel het me vlug.

Het meisje vertelde de hele geschiedenis, doch haar stem stokte toen ze het nieuws moest melden, dat de Charette gevangen genomen was.

Noël Pléverne bromde, boog het hoofd en zuchtte pijnlijk.

Die avond eindigde de heldhaftige strijd van de rebellen van de Vendée tegen de jonge Franse Republiek. Drie jaar hadden ze het vol gehouden zonder wapens, zonder geld en zonder hoop. Slechts enkelen bleven er over, die nu zo stil mogelijk door het struikgewas slopen en in hun hand het geweer klemden, dat totaal nutteloos geworden was. Bij hen was er ook een grote, ruwe boer. Hij ging heel langzaam, zwijgend. Hij wou geen lucht geven aan zijn teleurstelling en wanhoop. Maar in z'n hart was er ook vreugde en fierheid om het moedig gedrag van Marie-Jeanne en hij hield haar hand stevig in de zijne gedrukt.

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Op het ogenblik dat de vledermuisman met de schat vlucht wordt hij door een tweede vledermuis aangevallen...

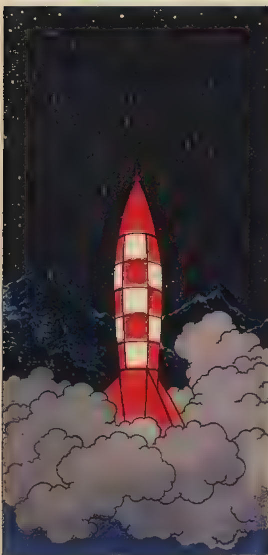

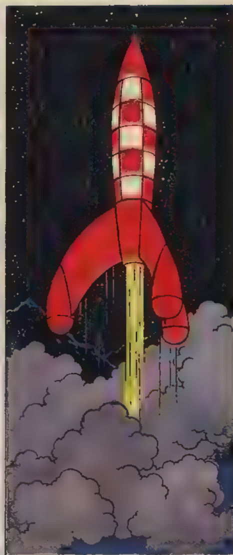
(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden zijn opgesloten in de raket, die hen naar de maan zal brengen. Het vertreksein werd gegeven en ze stijgen de hoogte in op Gods genade...

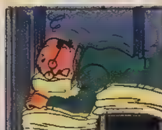

(Wordt voortgezet.)

DE WOUDGEEST VAN BORNEO

VERHAAL DOOR GRETA BERGEN — GEILLUSTREERD DOOR PANIS

IN het oerwoud van West-Borneo zaten enige mannen bij een kampvuur. Het waren natuurkundigen, die van uit Europa naar die woeste streken waren gereisd, om er zich persoonlijk van te vergewissen of het waar was, dat er daar een zeer eigenaardige neusaap verbleef, die door de inboorlingen « de witte man » werd genoemd

Naast hen zat een kleurling, die hen als gids terzijde stond De dragers zaten even verder, bij een tweede vuur.

De oudste geleerde verbrak de stilte

« Ik had nooit durven hopen, dat wij zo snel in ons opzet zouden slagen, zei hij. Wij weten thans, dat « de witte man » werkelijk bestaat, want wij hebben hem heden namiddag duidelijk kunnen waarnemen. Wij hebben allemaal gezien, dat hij een grote, plompe gebogen neus heeft, die tot aan zijn kin reikt. En het is voorzeker om zijn glad, rozig gezicht, dat de kleurlingen hem « witte man » hebben genoemd. Hij is bruin van kleur, met een witte rug en een lange witte staart. Daarover zijn wij het eens, nietwaar ? »

« Zeker, professor, antwoordde een jongere collega. Bovendien hebben wij verschillende foto's kunnen nemen, die onze waarnemingen zullen bevestigen ! »

De grijze geleerde wendde zich in de inlandse taal tot de gids, die kalm en waardig naar de dansende vlammen schouwde

« Matumbo, zei hij, wil je ons thans de geschiedenis van de « witte man » verhalen, zoals je ons daarstraks beloofd hebt ? »

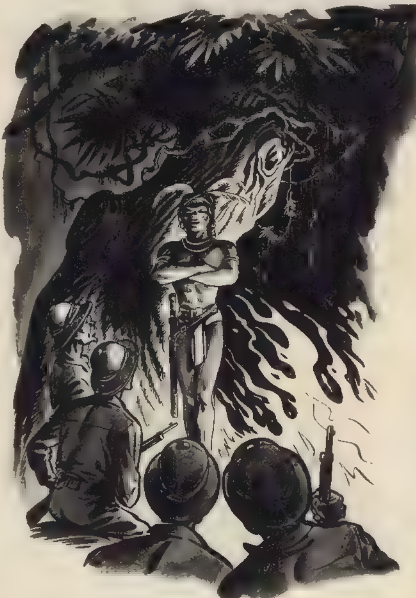
« Zeker, o wijze blanke », antwoordde de inboorling

Hij kruiste de armen over de borst en begon te vertellen, terwijl elkeen oplettend luisterde...

★

Op zekere dag werden de inwoners van een nederzetting in West-Borneo door het doffe gedreun van de tamtams verwittigd, dat enige blanken de streek doorkruisten en zich allesbehalve beschaafd gedroegen. Ditmaal waren het geen liefdevolle paters, maar een bende gelukzoekers, op speurtocht naar kostbare orchideeën. Zij stelden zich ruw aan en kastijdden de inboorlingen met de zweep, indien hun bevelen niet dadelijk werden uitgevoerd.

De blanke die de leiding had, een dom, wreedaardig

man, had een plompe, gebogen neus

Toen zij in de nederzetting aankwamen, begaf de blanke zich dadelijk naar de hut van het stamhoofd en gaf het bevel, dat alle inboorlingen hem en zijn gezellen moesten behulpzaam zijn om de mooiste orchideeën op te zoeken. Zij moesten in de woudreuzen klimmen en de bloemen ongeschonden naar beneden brengen.

Men weet dat de bloemen in het oerwoud niet alleen op de bodem, maar ook in de toppen van de bomen bloeien, waar zij door de zonnestralen kunnen gestreeld worden.

Bevend vergezelden de inboorlingen de avonturiers.

Op een bepaald ogenblik kwamen zij aan een riviertje, dat door het woud stroomde. Hier bleven de inboorlingen staan en zelfs de vreselijkste bedreigingen en zweepslagen konden hen niet dwingen, het riviertje over te steken. Daar huisde immers een machtige bosgeest, die niemand ongestraft in zijn gebied liet doordringen.

Ziende dat zijn misbaar niet hielp, waadde de woeste blanke door de rivier naar de overkant, om duidelijk te laten blijken dat de woudgeest tegenover hem niets vermocht.

Van op de andere oever riep hij zijn gezellen en de inboorlingen toe, hem te volgen.

Hij werd echter door de schelle kreten van zijn kameraden en de ijlings vluchtende kleurlingen verwittigd, dat er achter zijn rug iets gebeurde. Met zijn geweer in de hand draaide hij zich om en bemerkte op enige afstand een ontzaglijke gedaante

Het was een donkergetinte reus, gekleed met een mantel van dierenvellen. Zijn ogen bliksemden onheilspellend en hij trad langzaam naderbij. De blanke richtte zijn wapen en drukte af. Een schot weerklonk en de kogel verliet de loop, maar als door een geheimzinnige macht bewogen, viel hij zonder doel te raken in het zand, vóór de voeten van de door angst versteven avonturier.

De reus trad naar hem toe, maar niet om hem te grijpen, want op korte afstand bleef hij staan, strekte een behaarde arm naar de blanke uit en riep met een stem, die donderend door het woud golfde, enige geheimzinnige, onverstaanbare woorden

De blanken, die aan de andere oever stonden en eveneens tevergeefs trachtten de reus met hun vuurwapens te treffen, bemerkten plotseling dat zich bij hun chef iets ongelooflijks voltrok : hij veranderde geleidelijk in een bruine aap met witte rug en witte staart, terwijl zijn gelaat de verwaande, domme trekken behield

Verschrikt wierpen zij de wapens neer en sloegen huilend op de vlucht.

Men heeft nooit meer iets over hen gehoord..

★

De kleurling had zijn somber verhaal bijna geëindigd. Het had, in de stilte van de oerwoudnacht, op het gezelschap een zeer diepe indruk gemaakt

« Sindsdien, zei de verteller, nadat zijn woorden goed bezonken waren, zwerft de witte man in onze streken rond. Hij kan niet sterven en is onkwetsbaar, maar moet hier eeuwig blijven ronddolen, van boom tot boom, omdat hij eens de macht van Nbab-Hmba, de woudgeest, uit ijdelheid en gewinzucht heeft getrotseerd. »

De blauwe Saffieren

Twee « hogepriesters » in velduniform bewaakten de schat...

HIER PUBLICEREN WE HET VERHAAL VAN EEN GOED INGEKLEED BOSSPEL DAT DOOR EEN SCOUTSGROEP IN DE KEMPEN GESPEELD WERD. IK KAN JULLIE VERZEKEREN DAT AL WIE AAN DIT SPEL MEESPEELDE, ZICH GOED VERMAAKT HEEFT EN IK WENS JULLIE EVEN VEEL PLEZIER.

EEN document onthulde ons het bestaan van een « pagode » in het woud. In die pagode werd een schat bewaard door enkele « hogepriesters ». Volgens de oude kronieken zou deze schat uit blauwe saffieren bestaan. Het document sprak niet alleen over het bestaan van de schat, het wees de weg om hem op te sporen! Wie zou aan de bekoring kunnen weerstaan schatzenzoeker te spelen?

Volg de beek, die op honderd meter van het punt loopt waar je dit document gevonden hebt. Ga in de bedding van de beek stroomopwaarts en je zult een hogepriester aantreffen. Een zoete kruidendrank kan er hem misschien toe overhalen je de weg te wijzen naar de pagode van de blauwe saffieren.
Zo luidde het document

We speelden onze schoenen en kousen uit en waadden door de beek om aan de hogepriester de sterk gesuikerde koffie uit onze veldfles aan te bieden. We troffen hem aan spelend op een fluit in een kronkel van de beek. Hij liet zich door onze zoete godendrank bekoren, en fluisterde ons daarna in het oor :

— Volg verder de bedding van de beek, tot aan de eerste zilverberk langs de rechteroever. Tracht daar de tonen op te vangen van de fluit van mijn collega. Ze zullen jullie verder loodsen.

En wij verder door de bedding van de beek. Aan de bewuste zilverberk klommen we de oever op, en hoorden dadelijk de fluitsignalen. We noteerden iedere morseletter en kregen de volgende raad :

V-a-n - w-a-a-r - j-e - n-u - s-t-a-a-t - b-r-e-n-g-t - e-e-n - p-i-j-l-s-p-o-o-r - j-e - n-a-a-r

De eerste « hogepriester »....

- e-e-n - g-e-d-i-e-n-s-t-i-g - a-f-g-o-d-e-n-p-r-i-e-s-t-e-r.

Een boogscheut verder ontdekten we het eerste pijltje, maar het volgende bleek onvindbaar. We verspeelden daar wel tien minuten. Eindelijk vonden we het tweede pijltje. Dan ging het dwars door de heide (ik kan je verzekeren dat het niet gemakkelijk was om al de pijltjes in het heidekruid te zoeken. We kwamen aan een dennebosje. Aan de rand van het « heilige woud » troffen we een « afgodendienaar » aan, die op een toeristenstoeltje zat te soezelen. Hij droeg een veelkleurige wollen tulband, een paars gestreepte vest en een zwarte rok. Uit eerbied vielen we op onze knieën, en poogden hem met een schuchter gekuch uit zijn diepe slaap te wekken.

Onze list slaagde. De hogepriester werd wakker. Met diepe salamaleks trachtten we de eventuele vervloeking van de rustverstoorders af te weren. Onze ijver in 't salamekken toverde een voldane glimlach op het gelaat van de « afgodendienaar ». Voor zijn voeten lag een kleine schat gewikkeld in een wit-rood geruit-laken. Hij ontknoopte dat tafellaken en zei :

— Kijk goed. Schrijf niets op.

« Hogepriester nr 2 » (alias onze sympathieke aalmoezenier)...

Zeg geen woord. Ga naar mijn collega die aan de voet van de hoogste boom in dit woud zit, en vertel hem waaruit mijn schat bestaat. Wanneer uw inventaris volledig is, zal hij weten dat ik u gezonden heb, en u op zijn beurt in de goede richting verder helpen

Nog nooit hadden onze ogen een zo rijk gevarieerde schattenverzameling gezien, zelfs niet op de kamer van oudere broers... Schoenveters, stopcontacten, pijp, lepels en vorken, tandenborstel, enz. In het geheel negentien voorwerpen.

— Gezien? vroeg de « hogepriester », en hij knoopte zijn rood-witgeruit tafellaken weer dicht.

— Gaat in vrede, mijn zonen! Boeddha weze met u! Salim!

Ten koste van heel wat schrammen aan armen en benen baanden we ons een weg door het dicht en donker dennebos naar de hoogste boom, waar we inderdaad een ander « hogepriester » aantroffen op een bank. Hij kloeg steen en been over een verstuikte voet, een ontwrichte arm, een diepe wonde in zijn dij, en over muggebeten...

— Help me! kermde de ongelukkige. Moest ik een dochter hebben, ik schonk haar hand

Met diepe salameks trachten we de vervloeking af te weren...

aan hem die me van al mijn kwalen kan verlossen. Maar ik heb spijtig genoeg geen dochter. Boeddha heeft er me geen geschonken. Daarom zal ik aan hem die me helpen kan, een geheim toevertrouwen : **de weg naar de pagode van de blauwe saffieren!**

De regels van het spel eisten, dat we de ongelukkige hogepriester met onze kennis van **Eerste Hulp bij ongevallen** zouden helpen. Indien onze hulp juist was, zou hij ons de laatste etape aanwijzen die we moesten afleggen om de pagode te bereiken. We kenden onze EHBO gelukkig goed genoeg, en de zwaar gekwetste hogepriester leverden ons zijn geheim :

— Zeventig stappen in de richting van de zon, en dan zullen jullie het dak van de pagode zien.

We deden de zeventig stappen, en die bezorgden ons weer een stel schrammen, zodat we onze EHBO op ons eigen mochten toepassen. We kwamen aan de rand van een open plek, en zagen in het midden de pagode verrijzen! (Een soort van blokhut waar blanken van de stad aan de brede stroom hun weekend komen doorbrengen.) De regels van het spel eisten dat we de nummers die de « hogepriesters » op hun pet droegen, zouden afroepen. Zo moesten we de twee hogepriesters die in velduniform op het dak van de pagode met een verrekijker de rand van het bos afspeurden, onschadelijk maken en dan zou de schat ons als een rijpe vrucht in de schoot vallen. Hun nummers waren verduiveld klein en we moesten heel wat toeren uithalen om die te kunnen lezen. Je moet weten dat de « hogepriesters » ons buiten gevecht mochten stellen door onze naam af te roepen. We moesten dus uit hun gezicht blijven.

Plotseling schalde een triomfantelijke stem :

— 639!

Het was Jan van Hoef, die meende het nummer van een « hogepriester » gelezen te hebben

— Ik ben er aan! kermde een van de twee « afgodendienaren ».

Maar de andere gaf het niet op.

— Jef Schelling, riep hij. Jij bent er ook aan! En jij daar, Jan Verbist! Twee doden.

— 635! riep Mark en hij sprong zegepralend recht midden de varens.

— Neen, Mark, niet juist! Maar nu ben jij er aan!

Weer een slachtoffer.

— 636! schetterde Bert Smets. Gelukkig had hij zich niet laten zien, want anders was hij er ook aan geweest.

— 633! riep Erik

En met dat cijfer behaalden we de zege. Want daarmee werd de laatste « hogepriester » die de schat moest bewaken, uitgeschakeld. De blauwe saffieren waren aan ons! Iedereen kwam uit zijn schuilplaats te voorschijn en moest nog een schets van de pagode inleveren.

— Ik was mijn papier onderweg verloren, zuchtte de Snoek Ik heb de schets op mijn arm gemaakt, zei hij beteuterd.

Het spel was gedaan. Pan speelde een farandolleke en na een roezemoezige uitwisseling van indrukken gaf een fluitsein het teken voor de terugkeer naar het kamp. Pan floot een liedje en iedereen zong lustig mee.

Johan DE BRABANDER

We hebben Erik dan in de bloemekes gezet...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

De « Covenant » leed schipbreuk, David spoelde aan op de Schotse kust en ging op zoek naar zijn vriend Alan Breck, van de clan van de Stuarts. Hij ontmoet de « Roodjakken » waarvoor men hem waarschuwde...

Is er hier geen veerman in de buurt ?

Ja, ginds !... Altijd rechtdoor !

Oef !... Die Neil Mac Rob heeft me werkelijk bang gemaakt en wat heb ik eigenlijk te vrezen ? Ik ben toch geen Jacobiet ! Ik was erg dwaas me zo zenuwachtig te tonen. Dat zal me niet meer overkomen !

Hola, jongeman, waar ga je heen ?

Henderland, om je te dienen. Indien je de richting van Loch Linnhe uitgaat, kunnen we samen opstappen.

Fijn ! Ik heet David Balfour en ben vreemdeling in de streek.

Heb je geen snuifje tabak ? Ik ben catechist en als versterving neem ik nooit tabak mee, zie je !

Ik heb geen tabak...

Appin met zijn koppige inwoners heeft lang weerstand geboden en erg veel te lijden gehad van de repressie. .

Kent u James Glens ?

Zwijg me daarover ! Hij is de halfbroer van Ardshiel, chef van de Stuartclan en ziel van de weerstand!

En kent u Alan Breck ?

Neen en ik wens dit ook niet ! Hij is overal en nergens... Wie weet spookt hij hier op dit ogenblik niet rond !

Heb je in de uiterste hoek van je zak geen snuif tabak voor me ? Echt niet ?

Neen, werkelijk niet ! En...wat denkt u over Colin Roy, de Rode Vos ?

Ik bemoei me niet met politiek ! Men heeft me gezegd, dat die Colin Roy de weerbarstige boeren van hun hofsteden jaagt en... Ik heb zo'n idee, dat hij niet op z'n bed zal sterven !

Hier zijn we op het land van de Stuartclan en de wilde Cameronclan is niet ver !... Maar daar is Loch Linnhe en m'n huis !

Plotseling verliest hij zijn waardige houding...

Kom, vlug, vlug !

Wat heb je toch, Mr Henderland ?

(Wordt voortgezet.)

JAN BALIS VERTELT OVER

HET HERDERSLEVEN

(Zie nr 41, blz. 15.)

IK had wat kleine sigaren uit België meegebracht. Ik bood mijn herder een sigaartje aan en aan het meisje gaf ik een stuk chocolade. De vriendschap was nu voor goed gesloten. Hij beet de tip van het sigaartje en stak terzelfdertijd zijn hand vooruit :

— Jio, zei hij, zichzelve voorstellend, en op het meisje wijzend zei hij : Marina, ma fille.

Enkele ogenblikken later zaten we rond een primitieve haard. Jio had me een enorme houten teel melk aangeboden. Daar zat ruim twee liter in en daarbij zwom er nog een half pond geitenhaar in rond. Ik deed mijn best, maar na een liter van die grijze melk ingezwolgen te hebben, moest ik toch de teel op de grond zetten. Jio bekeek me wantrouwig, en zei op een norse toon :

— Smaakt het soms niet ?

Ik begreep dat me niets anders te doen stond dan de kelk tot op de boden te ledigen. Daarop zei ik :

— Wacht wat, ik ben ten einde adem. Te rap gestapt.

Maar Jio's wantrouwen verdween slechts, toen op de bodem der teel alleen nog een klosje geitenharen overbleef.

Jio kuiste de teel uit met zijn mouw. Daarna ging hij zijn dieren melken. Een honderdtal schapen, een vijftigtal geiten en twintig koeien. Hij strooide wat zout op een steen en riep toen op een schreeuwtoon een naam. Enkele ogenblikken later kwam een grote ram aangestormd. Hij was gans geschoren, maar op zijn rug had men drie kuifjes wol overgelaten.

— Dat is Beromo, verklaarde hij, waar hij gaat volgt de ganse kudde schapen. Maar als hij niet mee wil, wil de kudde ook niet mee.

Het dier gewaardigde me geen blik, en begon gulzig al het zout op te likken. De kudden kwam kort daarop aangetrippeld. De honden joegen ze in een afspanning en de herder nam ze er een voor een uit om ze te melken. Het verwonderde mij dat die dieren zo weinig melk gaven, maar ik vergat dat ze de hele dag rondlopen en aan alpinisme doen. Jio vertelde me dat het nog al eens gebeurt, dat het vee zich te ver waagt en dan niet meer naar beneden kan. De herder moet het dier dan te hulp. Wanneer hij het na een dikwijls gevaarlijke klimpartij heeft bereikt, moet hij het meestal in zijn brede rugzak binden en er zo mee naar beneden kruipen.

Als avondmaal diende Jio een schotel op waarin hij een soort brei had laten braden. Jio zette de pan op een kist die dienst deed als tafel en gaf me een lepel. We aten met ons drieën uit eenzelfde pan. In de haard gloeide een soort turf, en ik vroeg me af van waar die turf wel kwam. Het woord turf bleek Jio niet eens te kennen, maar hij vertelde me dat die platte stukjes brandstof niets anders waren dan koeiendrek die men op stenen droogt.

's Anderendaags kwam de houten teel terug op tafel. Van een schap nam Jio een plat brood, dat hij met veel moeite in stukken brak om het daarna in de melk te weken te leggen. Weer aten we met ons drieën uit eenzelfde schotel. Daarna maakte Jio de teel weer proper met zijn elleboog, en zette ze van kant voor een volgend gebruik. Toen zei hij me dat hij kaas ging maken. Hij liep naar buiten om enkele ogenblikken later terug te komen met een stel plantjes die hij ongewassen in een tobbe melk smeet. De melk keerde haast ogenblikkelijk. Ondertussen nam hij van de schap een hele hoop klompen van dat hard brood, en lei het te weken in melk. De gekeerde melk goot hij door een soort neteldoek en de kaas die overbleef, kneedde hij telkens met geweekt brood. Het geheel werd tot broodjes gepampeld en op een plank gelegd. Hij vroeg mij de volle plank te willen dragen en we brachten ze naar een brede steunbeer tegen de wand van een rits. Die steunbeer was niets anders dan een opstapeling van stenen, die een klein grotje vormden. Daarbinnen lagen er kaasbroodjes op smalle latjes. De lattenrooster stond op een dertig centimeter van de grond. Op de grond zelf lag er schapenmest. We schoven al de kaasjes op een lattenrooster, en toen rolde Jio grote stenen voor de opening. Alle spleten sloot hij zorgvuldig af met graszoden.

De dag was voorbij, zonder dat we het merkten; en ik begon me af te vragen waar herders de tijd vinden om fluit te spelen en houten beeldjes te snijden. Terwijl we in de hut gingen, stelde ik die vraag aan Jio. Hij lachtte me uit, zeggende :

— Dat herders bij klaarlichten dag de tijd vinden om fluit te spelen en beeldjes te snijden, dat zal wel legende zijn !...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

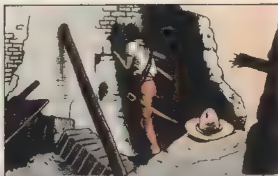
De negers van het eiland Haïti zijn in opstand gekomen. Dr Durand is gevangen. Zijn trouwe knecht, Eustache, wordt gevangenisbewaarder in de hoop zijn meester te kunnen redden..

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn vrienden kregen de toelating het eiland te verlaten op voorwaarde dat ze niets meenemen. Terwijl ze naar de zee marcheren, verplicht Nasir Abu hen, onder bedreiging van zijn revolver, gouden platen van de tempel te roven...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

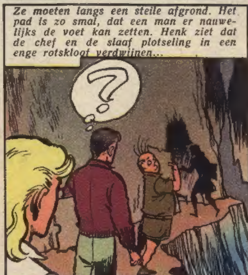

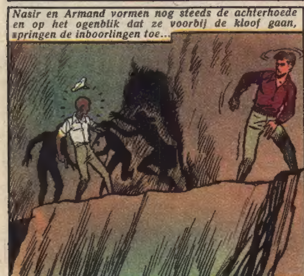

(Wordt voortgezet.)

KLEINE SPORTWERELD

EEN SPORT WAAROVER MEN NOOIT SPREEKT

WIE heeft er de liefhebbers van het bolspel nog niet gadegeslagen 's Zondags bij mooi weer, liefst in de schaduw van hoge eiken of beuken? Het zijn niet alleen de jongelui die bij het bolspel tijd en omgeving vergeten, doch ook gezette burgers van vijftig en zestig jaar met grijs haar en een dik buikje. Maar het bolspel is toch geen sport, hoor ik daar zeggen. Niet te vlug, want moest een van de liefhebbers het horen, hij zou vreselijk boos zijn! Je hoeft daarbij niet lang naar het spel te kijken, om te weten dat er heel wat handigheid en kracht toe nodig is. Spreek een liefhebber van het bolspel niet over voetbal, want hij zal misprijzend de schouders ophalen en zeggen :

— Voetbal is dat nu sport? Ja, misschien voor de twee en twintig die over het veld rennen, maar hoe zit dat met die duizenden kijkers? Hoeveel zouden er daarvan aan sport doen? Een paar weken geleden werd er te Lyon een grote wedstrijd voor bolspelers gehouden en er waren er 12.000 opgekomen! Die twaalf duizend stonden niet alleen te kijken, ze speelden ook. Dat noem ik sportlui!

Dat is inderdaad een argument. Vinden jullie ook niet, vrienden? En er is nog een ander aspect. Een bol weegt één kilo. Iedere maal de speler de bol van één kilo twintig meter ver slingert, moet hij een kracht van vier kilogrammeter opbrengen. Indien hij dit vijftig maal doet tijdens een spel, heeft hij een kracht van 200 kilogrammeter moeten voortbrengen.

Dat is geen kleinigheid en we moeten toegeven dat het bolspel inderdaad een sport is!

DE ONGELOVIGE THOMAS

STAAT men een tijdlang te kijken op het spel moet men de kracht en de handigheid van sommige spelers onverholen bewonderen. Een toerist uit het Noorden stond eens te kijken naar het bolspel in Lyon en toonde er zich niet erg geestdriftig over. Een van de spelers, een zekere Roget, zei hem : « Leg je armbanduurwerk op een bol op twintig meter van hier en met één worp gooi ik het aan stukken. »

De Noordeling lachte en dacht : « Hier in het Zuiden zijn ze maar alleen sterk met hun tong. Ik kan het gerust wagen. »

Hij lei z'n armbanduurwerk op de aangewezen bol en... knots... het vloog letterlijk aan stukken.

De arme man wist niet dat Roget iedere dag maar eventjes 150 bollen werpt om fit te blijven!

(Wordt voortgezet.)

DIT WAS NOG NOOIT GEBEURD

HET Internationaal Waterpolokampioenschap voor Militairen werd te Monaco betwist. Na afloop stelde de jury tot haar grote verbazing vast dat drie ploegen eerst waren, nl. België, Holland en Frankrijk!

Zoiets had men nog nooit beleefd, niet in een Olympisch, Europees of zelfs nationaal tornooi.

— Wat nu gedaan?

De juryleden waren zo wijs als Salomon en beslisten dat iedere ploeg de beker vier maanden zou mogen bewaren!

EEN NATIONALE FEESTDAG IN JAMAICA

DE ploeg van Jamaica won tijdens de Olympische Spelen van Helsinki de aflossingskoers over de vier maal 400 m. en dit verwekte over heel het eiland een golf van geestdrift. De regering van Jamaica heeft beslist en besloten, dat 26 Juli voortaan als een nationale feestdag zal gevierd worden met betaald verlof. Het spreekt vanzelf dat iedereen tevreden was!

Stel je even voor wat het zou zijn, moesten alle landen dit voorbeeld gevolgd hebben? In de Verenigde Staten had men dan meteen een paar weken extra-vacantie kunnen geven!

DE GOUDMEDAILLES

DE Amerikaanse athleten hebben niet veel geluk, want in hun land heeft men voor een goudmedaille alleen lovende woorden. De sportkampioenen van Egypte, Turkije en Argentinië daarentegen krijgen van hun regering huizen, gronden, enz.

De Braziliaan da Silva sloeg te Helsinki drie maal het wereldrecord driedubbele sprong. Hij zal spoedig bezit kunnen nemen van 'n huis dat de waarde heeft van meer dan een millioen B. francs! Sedert dit nieuws bekend is, oefent heel de Braziliaanse jeugd de driedubbele sprong met het oog op de Olympische Spelen van Melbourne.

DE POSTILJON
KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

DIEREN HELPEN ELKAAR

EEN boer van Mülhausen in Thüringen heeft een aantal biggen waarvan er één doof en blind geboren is. Als het voedertijd is en de overige biggen zich om de trog verdringen, gebeurt het soms dat de blinde de voederbak niet vinden kan. Voor dat ze zelf ook nog maar een hap gekregen hebben, komen twee biggen de blinde te hulp. Zij springen tegen het dier op en duwen het in de richting van de trog. Pas als de blinde begint te eten, zorgt het behulpzame tweetal er voor zelf ook iets te krijgen.

DE LETTER "E"

WEET je welke de meest gebruikte letter is van ons alphabet ? De eerste letter van het woord **eerst** en tevens die van het woord **ezel**. Op 1.000 woorden komt zij in het Engels 591 maal voor, in het Spaans 678 maal, in het Frans 850 en in het Duits 988 keer. In de gesproken taal zal ze nog wel meer voorkomen, wanneer men rekening moet houden met al de « he... 's » wanneer men naar een woord moet zoeken.

VRAGEN KOST NIETS !

— Mijnheer de advokaat, ik zou u iets willen vragen. Vragen kost geen geld, nietwaar ?

— Neen, vragen kost niets, maar het antwoord wel.

HET IDIOOTSTE DIER

MOEST men je eens vragen of je weet welk het idiootste dier is, wat zou je antwoorden ? Je weet het niet ? Wel ziehier dan de repliek : het idiootste dier is de **mot**.

Waarom ?

Wel omdat het dier 's Zomers in **pelsenfrakken** huist en 's Winters een onderkomen zoekt in **badkostuums...**

VROUWELIJKE PARACHUTISTEN

WANNEER je deze titel leest, verwacht je dat een of andere natie nieuwe vrouwelijke stoottroepen opgericht heeft. Neen (er zijn er zo wel reeds) maar uit Canada bereikt ons het bericht dat men daar vrijwilligersbrigades opgericht heeft die bestaan uit vrouwelijke dokters, verpleegsters, vroedvrouwen die in noodgevallen per vliegtuig naar afgelegen woningen of dorpen gebracht worden, daar met een ransel met 65 kg. geneesmiddelen, doktersapparaten en mondvoorraad uit het vliegtuig springen. Deze vrouwelijke pioniers hebben reeds talrijke levens gered van kinderen, moeders en ouden van dagen die in ingesneeuwde dorpen of afgelegen trappershutten in nood verkeerden. Zouden er onder onze lezeressen ook meisjes zijn die zich in zulke vrouwelijke parachutistenbrigades zouden willen laten inlijven ?

Dit is nog een mooi kiekje van het prachtige slot van Chambord in de Loirevallei.

Deze mooie foto werd genomen op het Normandisch strand te La Baule. Ken je dit spel ? Vraag eens aan je leraar of leider het aan te leren, want het is aangenaam.

HOE GROOT IS EEN REGENDRUPPEL ?

WETEN jullie niet ? Wel, de meteorologen van New Hampshire in Amerika weten het ook niet, maar op dit ogenblik verrichten ze waarnemingen met suiker, olie en nylonkousen om dat te weten te komen ! Men wil de juiste grootte van de regendruppels kennen om hieruit theoretisch de sterkte van radar-echo's te berekenen, wanneer deze door een regengordijn worden teruggekaatst.

De nylonkousen worden licht geolied en dan met poedersuiker bestrooid. Elke regendruppel die op dit scherm valt, maakt een mooi gaatje in het oliesuikerdek, dat direct de grootte van de druppels aangeeft.

Drie heren reizen in hetzelfde treincompartiment. De eerste vraagt :

— Pardon, heeft u misschien geen lucifertje voor me ?

De twee andere heren tasten al hun zakken af en zeggen dan hoofdschuddend :

— Helaas, neen, mijnheer. Het spijt me maar...

De eerste koudweg :

— In dit geval zal ik de mijne maar gebruiken.

DURE SIGARETTEN

VOOR één pakje van 20 sigaretten moet een Duitse arbeider anderhalf uur werken. Een Italiaanse slechts 44 minuten, een Britse 25 min., een Fransman 18, een Zwitser 11, een Amerikaan 10,5 en een Nederlander 5 minuten. In Duitsland zijn de sigaretten duurst omwille van de zware belasting.

OP DE TANDEM

EERSTE tandemrijder. — Oef ! 'k Ben blij dat ik boven op die heuvel ben. Het was verdraaid lastig, niet !

Tweede tandemrijder. — Maar goed dat ik de hele tijd geremd heb, anders rolden we weer naar beneden.

HET ONTROERENDSTE VERHAAL VAN DE TWEEDE WERELDOORLOG WERD GESCHREVEN DOOR EEN HOLLANDS MEISJE VAN 13 JAAR

TIJDENS de oorlog werd Anne Franke, een Hollands meisje met haar ouders door de Duitse politie naar een concentratiekamp gevoerd. Alleen haar vader overleefde de oorlog. Anne stierf in het kamp, twee maanden vóór de bevrijding ! Een paar jaar geleden verscheen te Amsterdam Anne's dagboek onder de titel « Het Achterhuis ». Niet lang geleden verscheen te New York de Amerikaanse vertaling van dit boek, onder de titel « Het Dagboek van een klein Meisje ». « Time », het grootste Amerikaans weekblad, noemde dit boek het ontroerendste dat over de tweede wereldoorlog geschreven werd.

WAAR WORDEN DE MEESTE BOEKEN UITGEGEVEN ?

VOLGENS de jongste statistieken blijkt Duitsland weer aan het hoofd van de lijst te komen. Er worden daar jaarlijks 22.338 boeken gedrukt ! In Groot Brittannië 17.072, Frankrijk volgt met 11.850, de Verenigde Staten (wie kan dat nu geloven !) komen achter Duitsland, Engeland en Frankrijk met nauwelijks 11.022 boeken. De moderne statistieken waar de Verenigde Staten niet aan de kop van de lijst komen, zullen wel zeldzaam zijn. Een statistiek als deze is een prachtig bewijs dat het oude Europa nog steeds de eerste rang bekleed in de wereld op intellectueel gebied !

Al dan niet het werk van een suikerbakker ? Neen, het is het verlicht kasteel van Cheverny in Frankrijk.

MOEST MEN EENS AL DRUKKEN WAT EEN MENS OP EEN JAAR ZEGT...

dan zou men 66 boeken van ieder 300 paginas nodig hebben ! En dat voor een normaal mens (praatzieke dames zouden het misschien nauwelijks met het dubbele doen). Zwitserse geleerden hebben berekend dat een normaal, volwassen mens dagelijks 18.000 woorden uitspreekt. Dat maakt, dat een mens gemiddeld 4.620 boeken van ieder 300 bladzijden zou nodig hebben om alles te laten drukken wat hij tijdens zijn leven zou gezegd hebben.

Wie zou de verzamelde werken van zijn gezinsleden kunnen lezen ?

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Een organisatie bedreigt de Franse regering. Renard en Lefranc gaan naar de puinen van de Zwarte Toren en hopen daar sporen van de bandieten te vinden...

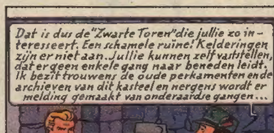

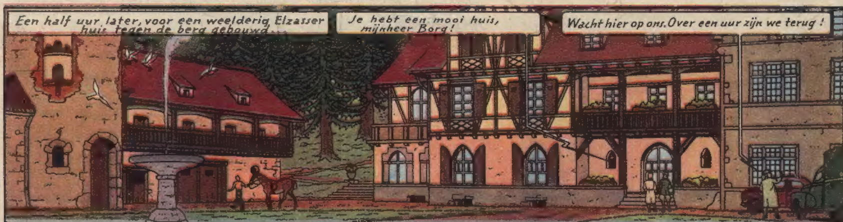

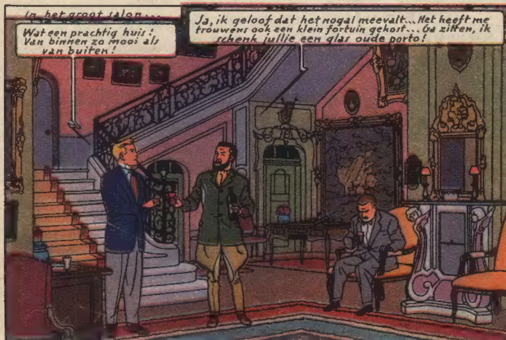

(Wordt voortgezet.)